

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 62.

Tiende Session.

39te Møde.

Onsdagen den 8de December.

(Forsfat.)

Nørgaard: Ja, jeg er nu næsten i det modsatte Tilfælde som den sidste Taler og nærmer mig snarere det Standpunkt, at jeg har Banfælighed ved at stemme for Loven, naar dette Punkt udgaaer af Lovforslagets § 1. Der er jo, som sagt, flere Veie, man kan gaae for at naae et Maal, man kan gaae den directe Veie, men undertiden ogsaa naae Maalet ved at gaae den indirecte Veie. Den directe Veie, som var den nærmeste og sikreste, naar man ikke vil have denne Lov, var jo selvfølgelig at begrave den i et Udvalg. Dette er jo nu saa langt fra forsøgt — Gud bevare os! — at Udvalget endog er kommet frem med en Betænkning paa en overordentlig kort Tid og har gjort hvad det kunde i saa Henseende. Derimod forekommer det mig, at Udvalget er nærmere ved at betræde den indirecte Veie, idet flere af de Forslag, der her ere komne frem, foreskomme mig at være komne frem i en saa uskyldig og saa stempel Form, at man næsten skulde troe, at der ved disse Forslag næsten ingen Ting var foregaaet; og hvad Forslagene ikke selv see uskyldige ud, saa yder Drosføreren naturligvis sit Bidrag til at gjøre dem endnu mindre væsentlige og mere uskyldige, end de ellers vilde være (Drosføreren: Nei, dette er meget væsentligt!). Mig forekommer det nu, at de Forslag, som her foreligge til Udkastet, ere, saafremt de blive vedtagne, paa veie til i den Grad at underminere Lovens egentlige Grund-

vold, at man er nærved at komme til det Resultat, naar Forslagene vedtages, at hvad der i Lovforslaget før var Folkets Ret, og hvad Folket før kunde forlange som Ret, det forandres da omtrent til at blive en blot og bar Raade. Det er for mig en Hovedbetragtning ved Udvalgets Forslag, at disse uskyldige Forslag, saavidt jeg kan skjønne, næsten alle gaae i denne Retning. Her er jo, som sagt, ved disse Forslag Tale om Noget, der er heelt forskjelligt fra hvad der staaer i Lovforslaget. Her er Tale om, at Parterne selv skulde dictere til Protokollen; det er jo Noget, som man veed sjelden staaer i den almindelige Mands Magt; her er Tale om, at man skal bede om at faae Bidnesforsel; man skal næsten bede om Alt, naar Udvalgets Forslag vedtages, hvad man før efter Udkastet kunde sige var en Ret. Jeg skal ikke følge den ærede Drosfører med Hensyn til hans Bemærkninger om det særdeles Uhyggelige, der var ved at afhøre Vidner for en Landvæsenscommission; jeg skal kun i denne Henseende bemærke, at, naar han anførte Bidnesføring som overflødig, fordi man oftest har med trofaste Mænd at gjøre, saa at man jo nok kunde see paa hele Situationen, om en Bidnesforsel var nødvendig, da maa jeg dertil bemærke, at naar man har med saadanne Folk at gjøre, saa afskærer man ikke en sliig paalidelig Forklaring ved Lovforslaget, som det er; man er ved denne ikke forpligtet til at skulle afhøre alle Vidner under Tet; det maa jeg vel bede bemærket. Jeg troer saaledes, at en væsentlig Deel af denne Paastand derved falder bort. Hvad angaaer den store Høitidelighed, som Drosføreren omtaler skal finde Sted indenfor Rættens Skran-